

Er was al lang sprake van dat de toeristen eens op weekend gingen in de Ardennen, en het was Chel Renckens die de knoop doorhakte en een chalet reserveerde voor het laatste weekend van februari. Er kwam een inschrijvingsblad dat niet lang leeg bleef. Toen de vrouwtjes van de kanoclub vernamen dat Chel Renckens de touwtjes in handen had, kwamen ze ook schoorvoetend af en uiteindelijk waren er 11 inschrijvingen: Chel Renckens, Fiel Renckens, Chel Vos, Gerry Alders, Rudy Thijs, Bert Clooten, Brigitte Vos, Rita Scutens, Lutgard Thijs, Vivianne Geys en Marie-Jeanne Bernaerts. Paul Broekx haakte af op het laatste moment. Hij had het zo druk dat er geen 3 dagen ontspanning afging Spijtig voor hen.

Vrijdag om 4 uur 's namiddags was het verzameling voor iedereen. Treditiesgetrouw kwamen er weer enkele te laat, maar door het feit dat hun auto zo overvloedig volgeladen was met allerlei eten was er geen commentaar. Er werden 6 afdalers opgeladen en toen ging het richting Ardennen. Om ongeveer 7 uur bereikten we onze chalet in Krinkelt. Een prachtige, gezellige houten blokhut met living, keuken badkamer, W.C. en 3 slaapkamers. De meisjes begonnen direct ijverig eten klaar te maken, en toen alles opgeruimd was werd besloten nog een avondwandeling te maken. Waarschijnlijk door de vele sterren aan de hemel verloor Chel Renckens een beetje zijn oriëntatiegevoel, want op een gegeven ogenblik raakten we in volslagen duisternis in een dennenbos verzeild. Hand in hand, met leider Chel op kop, vorderden we stapvoets door het bos. En alsof dit nog niet genoeg was, moesten we ook nog over enkele boomstammen een beek oversteken. Chel Vos maakte hierbij kennis met het koude water tot groot jolijt van de anderen. Terug in de chalet werden een bak bier en een bak trappist bovengehaald, met als gevolg dat binnen het uur de ambiance verzekerd was. Er werden zelfs enkele bezwarende en voor chantage bruikbare foto's gemaakt. Chel Vos kwam zo in vorm dat hij, tot groot ongenoegen van Gerry, niet meer wou gaan slapen, maar uiteindelijk kwam dit toch nog in orde. Na de vrouwtjes goede nacht gekust te hebben (foei toch!!!) keerde de rust terug in de chalet.

's Morgens werd er reeds vroeg opgestaan want we zouden gaan joggen. Iedereen was op het appel. In een stralende zon werden de nodige kilometers afgelopen, zodat iedereen met een knorrende maag aan de ontbijttafel ging zitten.

Na het ontbijt zouden we gaan afdalen op "de Our" in Luxemburg. We Splitsten het parcours op in 3 delen zodat iedereen kon varen. Het eerste deel viel tegen, want de rivier was op verscheidene plaatsen volledig dichtgevroren,

zodat we konden spreken van kanoglijden op het ijs. Het tweede deel was het mooiste stuk, waarin vooral Lut opviel omdat haar been in slaap was gevallen. Zij moest allerhande acrobatische toeren uithalen op het achterdek van haar afdaler om terug "wakker te maken." Het derde stuk was ook een tegenvaller, omdat we een verkeerde aftakking namen, net als gevolg dat het ditmaal een lang stuk varen was over de keien. Hier blonk vooral Viviane in uit. Er was geen kei te groot of te klein of Viviane zat er boven op. Tot groot ongenoegen van Chel Renckens die haar telkens terug moest mobiliseren. Maar alles bij elkaar was iedereen toch tevreden.

's Avonds werd besloten om naar Monschau te gaan en daar de bloemen eens te gaan buiten zetten. We raakten verzeild in een bierkelder, waar we in een mum van tijd de boel weeral op stelten zetten. De ambiance vierde weeral hoogtij. Terug in de chalet gekomen werd de honger gestild met eieren in de pan. Lutgard en Bertje speelden het klaar om een speciaal gerecht van brood, melk, geklopte eieren en suiker in een pan te bakken en wonder boven wonder was het nog lekker ook. Voor het recept: zich wenden tot Lutgard A.U.B.

's Morgens woog de kater van de vorige avond door, want voor het joggen daagde er weinig volk op. Met veel moeite kon Chel Renckens, broer Fiel, Gerry, Chel Vos, Rudy, Viviane, Lutgard en Bert aan de start krijgen. Ondanks de Katers en de lichte regenval werd er flink doorgelopen. Bert lukte het zelfs een flinke demarrage te forceren maar hij moest het bekopen. Rudy Thijs arriveerde als eerste.

Na een stevig ontbijt werd een "grote" wandeling aangevat in een pachtig natuurlandschap. Chel Renckens raakte zijn oriëntatiegevoel weeral kwijt, wat waarschijnlijk te wijten was aan het feit dat de meisjes hem te veel afleidde. Dit had tot gevolg dat wij ons opeens op Duits grondgebied bevonden, zodat we pas om 3 uur 's namiddags, na de nodige perikelen, de auto's terug zagen. De volgende weken zal er waarschijnlijk niet veel meer gewandeld worden aan de kanoclub. Maar ja, eind goed, alles goed!!! Terug in de chalet werd er spaghetti opgediend. Een pluim hiervoor op de hoed van Brigitte. Het was heerlijk! Daarna was het tijd voor het opruimen van de chalet en de terugreis. Om ongeveer 8 uur 's avonds arriveerden we in Neerpelt.

Het was een prachtig weekend dat we volgend jaar beslist terug moeten overdoen.

Derde Ardennen weekend der toeristen op 23, 24 en 25
juni 1984.

Het jaarlijkse toeristenweekend te Krinkelt dat traditioneel plaatsvindt in de winter dreigde dit jaar wegens duistere omstandigheden niet te zullen doorgaan. Uiteindelijk werd er als vervanging van het winterweekend dit jaar gekozen voor een zomerweekend, dat na veel voorstellen en besprekingen gemakkelijkshalve te Krinkelt plaatsvond. De chalet te Krinkelt fungeerde als basis, waaruit we onze tochten zouden beginnen.

Op vrijdag 23 juni stonden we om 6 uur aan de kanoklub klaar om te vertrekken. De groep bestond uit volgende leden: Chel Renckens, Willy Pardon, Chel Vos, Ria Ceelen, Marie-Jeanne Bernaerts, Rudy Thijs, Werner Jannis, Hendrik Jannis en Bert Clooten. De zaterdag morgen zouden volgens de planning Chel Vos, Jos Boonen en Fiel Renckens ons nog komen vervoegen. Na het avondeten, keurig klaargemaakt en gereserveerd door onze 2 meisjes Ria en Marie-Jeanne, heb we nog een avondwandeling gemaakt die een beetje tegenviel omdat het serieus regende. Maar terug in de chalet waren we allen behoorlijk moe zodat we na het klassieke "gezellig samenzijn" met evenveel plezier in onze beddebak kropen.

Zaterdagmorgen was er al vroeg bedrijvigheid in ons huisje. Na een heerlijk ontbijt met dampende koffie en geurige cake werd de picknick klaargemaakt. Ondertussen arriveerden volgens schema de 3 andere leden van de groep. Om 10 uur ging het richting OUR, onze eerste rivier. Het weer was mooi. Een beetje wind, maar de zon maakte veel goed. De waterstand was redelijk, dus varen maar. Ria Ceelen behaalde de prijs van de eerste kentering. Maar zo rap als zij om sloeg, zo rap zat zij terug in haar kajak. En dus geen problemen. 's Middags werd er gegeten op een camping waar Willy ons een hele uitleg gaf over de verschillende roofvogels die geregeld boven onze hoofden vlogen.

's Namiddags werd er gevaren op de CLERVE volgens Gilbert Haesendonckx de parel van Luxemburg!

Omdat deze rivier nogal smal was en snel stroomde met veel overhangende takken en struikgewas hebben alleen de gevorderden hier gevaren. Gilbert had in zijn boek niet overdreven, want iedereen vond het inderdaad een zeer mooie rivier, die we bij gelegenheid eens helemaal moeten verkennen.

Op de terugweg naar de chalet speelden we piloot Willy, co-piloot Bert en inzittenden Werner en Hendrik, het klaar om de andere auto kwijt te spelen. Maar geen paniek: ze hadden een kaart en daar stond na enig zoeken Krewinkel op. Eenmaal daar aangekomen bleek dit dorp in de verste verte niet op een dorp waar onze chalet stond. Dus wel paniek. Een plaatselijke boer bracht echter het reddende licht in de duisternis. Toen hij hoorde van een houtzagerij die honderden chalets verhuurde, klaarde zijn gezicht op: de chalet stonden volgens hem in Krinkelt bij Rothenrath, en wij zaten in Krewinkel. Na de boer duizendmaal bedankt te hebben, arriveerden we dan met vertraging in Krinkelt, waar de anderen reeds bezig waren een heerlijk avondmaal, weeral klaargemaakt door onze 2 meesterkokkinnen, te verorberen. Gelukkig waren de anderen zo sportief geweest om niet alles op te eten, zodat de 4 pechvogels zich ook nog rond konden eten.

Na de nodige douche, w.c. en toiletperikelen zijn we 's avonds naar het dorp gegaan, waar we een gezellige avond doorbrachten. Bij het naar huis gaan had Chel Vos het geniale idee om de baas van het café een pot mosterd te vragen. Hij wist dat er nog een hoop gekookte

patatten overschoot... En inderdaad : terug in de chalet werden de patatten gebakken in de pan, en met zeer veel smaak en nog meer mosterd opgegeten. Heerlijk was dat !

Zondagmorgen regende het ! Na overleg gepleegd te hebben werd besloten om de AMBLEVE te doen. In Stavelot aangekomen leek de Ambleve een ideaal peil te voeren. Klasse I tot II. Het zou dus voor de beginnelingen moeilijk kunnen worden. Met de nodige zenuwen en schrik werd er vertrokken, maar iedereen bleef recht in zijn boot. Ook de 2 dames, Ria en Marie-Jeanne hielden zich kranig. Willy werd zelfs zo enthousiast dat hij de laatste kilometers op kop voer. Verwoede aanvallen van Chel Renckens en Chel Vos op zijn leiderspositie werden taktisch afgeslagen. In Trois Ponts werden dan de laatste boterhammen en de koffie bovengehaald, terwijl er enthousiast werd nagekaart over de moeilijke hindernissen, stuwtjes en stroomversnellingen die overwonnen waren.

Om + 3 uur werden de boten in Neerpelt afgeladen, waarna iedereen tevreden naar huis ging.

Bertie

Het begint zo langzamerhand een traditie te worden, het weekendje van de toeristen in Krinkelt. Ook dit jaar waren ze weer van de partij. Na een gezellige voorvergadering bij Leon en Ria, waarbij de verschillende taken werden toegewezen, werd er vrijdagavond om zes uur afgesproken in café de Studio. Wegens werkomstandigheden zou er in twee shiften vertrokken worden. De eerste shift bestond uit Chel en Monique Renckens, Ria Ceelen, Marie-Jeanne Bernaerts, Hendrik Jannis, Bert Clooten en nieuwkomer Paul Broekx en vertrok om zes uur. De tweede shift bestond uit Pier Van Lishout, Frank Cuypers, Rudi Thijs en Rita Seutens en vertrok om acht uur. Elf man in totaal. Zonder incidenten bereikten de 3 auto's Krinkelt. Na de traditionele "nachtwandeling" werden de bedden klaargemaakt en legde iedereen zich te ruste.

's Morgens natuurlijk een heerlijk ontbijt met alles der op en der aan. Koffie, thee, beleg, kaas, drie soorten confituur, choco-pasta, smeerkaas, enz, enz... Te veel om op te noemen. Een vijfsterren hotel waardig.

Er lag nog juist genoeg sneeuw om te langlaufen. Hier en daar een zwarte plek, maar toch overwegend wit. Met vol enthousiasme werd dan ook de eerste langlauf-tocht aangevat. Reisleader Chel koos voor een echt "veldparcours". Het ging door weiden en beemden, langs kleine en grote veldwegen, bergop- en bergafwaarts dit allemaal gepaard gaande met de nodige valpartijen en de daaruit volgende hilariteit. Van die valpartijen maakte Paul Broekx handig gebruik om zich "tijdelijk" te ontpoppen tot een ware gentleman, en dit door de gevallen dames telkens terug op de been te helpen. De andere ervaren vrouwenkenners hadden deze manoeuvres natuurlijk direkt in de gaten zodat Paul in de korst mogelijke tijd zijn moeizaam opgebouwde reputatie kwijt was. Het "fabeltje van de schoenmaker die niet bij zijn leest bleef", ga ik nu niet vertellen. Het zou ons te ver leiden. En daarom hou ik het maar bij de titel.

Een mooie waarneming die dag was een grote haas, die vlak voor de voeten van koploper Chel, het bekende hazepad koos, en die we allemaal nog lang met onze ogen konden zien rennen in het witte sneeuwlandschap. Minder plezierig was dat Frank Cuypers zijn paspoort, rijbewijs en 1000 Bfr. verloor. Verwoede pogingen werden ondernomen om alles terug te vinden, maar spijtig genoeg tevergeefs. Nog een gebeurtenis die het vermelden waard was, danken we aan Marie-Jeanne. Zij speelde het klaar om verloren te langlaufen. Nadat we met tiene reeds in het chalet waren gearriveerd ging er een half uur voorbij, toen een uur, toen een uur en een half, en nog altijd geen Marie-Jeanne te zien. Ondertussen was er al een reddingsactie op gang gekomen met als coördinator Paul Broekx. Hij stuurde twee ploegen op pad, die na lang zoeken Marie-Jeanne vonden; Na de nodige "reanimatie", gevolgd door de nodige "animatie", beweerde Marie-Jeanne dat ze op een bepaald punt, waar 5 veldwegen samen kwamen, telkens de verkeerde had genomen. Maar ... eind goed, alles goed !!!

Terug in de chalet : een uitgebreid avondmaal, waarbij zelfs de meest verwende culinair zijn handen en vingers van zou aflikken. En dan werden de toiletten gemaakt voor de Saturday-night-fever in het café in Krinkelt. Hier kwamen de tongen langzaam maar zeker los. Zeker niet vreemd hieraan waren de geestrijke dranken die overvloedig door de gastvrije kastelijn naar onze tafel werden geloodst. Op bepaalde momenten liepen de discussies en de verschillende gespreksonderwerpen zo door elkaar, dat de schrijver van dit artikel, het niet meer opportuun vond, om deel te nemen aan de strijd om het woord te hebben. Hij zocht zijn heil in de lekkere rode wijn, ondertussen gemakkelijkshalve maar jactij kwam de rekening, die natuurlijk wat aan de hoge kant was.

Terug in het chalet ... eten !!! De overschotjes van het avondmaal waren in een mum van tijd verzwolgen, samen met nog een grote kom rijstap met bruine suiker. Daarna heerlijk elf roezen uitslapen.

's Morgens ontbijten met welgeteld 35 stuks heerlijke, knappende, verse pisto-lets met de auto gehaald bij de plaatselijke bakker. Tijdens dit ontbijt was er enige onenigheid tussen Paul en Rita over een EI, maar Paul verstaat natuurlijk de kunst om de weegschaal direkt terug in evenwicht te brengen. Hij begon ganse verhalen af te steken over een cadeautje van Rita, onlangs gekregen : een rood stukje ZEEP in de vorm van een hartje. Jongens, Jongens !!!!!

Wat een filosofieën daar achter staken. Volgens mij heeft hij duidelijk de verkeerde studierichting gekozen.

Langlaufen. We hadden het geluk dat er in de nacht van zaterdag op zondag enkele centimeters sneeuw was bijgevallen, zodat de ski-mogelijkheden nu optimaal waren. In een opperbeste stemming werd er dan ook vertrokken. We volgden gedeeltelijk hetzelfde parcours, maar in plaats van halverwege rechtsomkeer te maken, gingen we nu steil omhoog de bossen in. 3 km klimmen a.u.b. !! Om de warmgelopen dieselmotor van koploper Chel Renckens te volgen, werd er menige druppel zweet gelaten. De tocht sloeg over in een regelrechte training en krachtmeting voor de wedstrijd la Fagnarde, de zondag daarop, met als gevolg dat Bert en Monique moesten afhaken. Hun energie was opgebrand. Zij keerden gezellig onder hun tweetjes terug naar het chalet, waar zij samen met Marie-Jeanne en Hendrik (defekte ski's) genoten van een warme kop koffie met eigen gebakken cake van Marie-Jeanne herself. Het peleton kwam ongeveer een half uur later ook binnen, allemaal moe maar voldaan.

Na de nodige douche- en toilettoestanden werd er gegeten voor de laatste maal. En toen werd het sein op groen gezet voor de aftocht. Met vereende krachten werd er afgewassen, opgeruimd, gepoetst, gestofzuigd, de vuilnisbak buiten gedragen, en koffers en valiezen gepakt. In een mum van tijd stond iedereen vertrekkensklaar en rond 7 uur 's avonds was iedereen behouden thuis, waar zij nog alle tijd hadden om de huisgenoten hun wedervaren uitgebreid te vertellen. Tot slot nog een woordje van dank voor de meisjes die zorgden voor al het lekker eten, en voor Monique en Chel die zorgden voor alle praktische regelingen, en die door hun inzet en enthousiasme iedereen meesleepten. Zo zie je maar dat van een eenvoudig en goedkoop weekendje in de Ardennen, met de nodige positieve ingesteldheid nog iets moois te maken is. Een aanrader voor diegenen die nog niet mee zijn geweest. Een must voor de anderen.